

Milan Vincetič

Bismarckova palma

Če ne bi podstavil kolena, bi mu počilo vretence.

“Dva črnca kot midva,” se je oglasil pomočnik, “sta vlekla komodo v osmo nadstropje. 'Hvala bogu,' je rekel prvi, ko sta se ustavila v sedmem, 'samo še eno nadstropje.' 'Res je,' mu je odgovoril drugi, 'a nisva v pravem bloku.’”

“Jebi se,” je ciknil Maks, za vse od nekdanj Maki, in si pljunil v rokavico.

Komoda pa je postajala vse bolj svinčena. Ter oglato nerodna. Še posebej ko so stopnice polžasto zavile. Ko jo je bilo treba pridvigniti na višino prsi, pomočnik, ki je bil zadaj, pa se je moral z vso silo upreti vanjo, da ju ni potegnilo v globino.

Stiskal je zobe in potihoma klel. Maki, ki je bil pred šestimi leti presedlal na selitveni servis Movingtrans, je bil sprva le voznik, bisage, kakršno je danes vlekkel v osmo nadstropje, pa so prenašali študenti, ki pa jih je bilo zmeraj manj. Najhuje je, če te pošlje nazaj po budilko, ki se je založila v kakšni kartonski škatli, je zagodrnjal in po nerodnosti ugasnil luč na hodniku.

“Jaroslava Z.,” je črkoval pomočnik in pritisnil na zvonec.

Čez slabo minuto – medtem komode nista niti spustila – je zaškrtal ključ, skozi reženj svetlobe pa se pokazala glava z navijalkami.

“Kar naprej, kar naprej,” so začivkale navijalke, “hočem reči, odložita jo, morala bosta umakniti nekaj pohištva, da jo lahko spravita v dnevno ...”

Ko sta vstopila, jima je vzelo sapo. Navijalke so tekale kot navite in molče kazale na copate, ki jih morata najprej umakniti, pa na kuhinjsko mizo, ki sta jo morala razstaviti, obenem pa so zabičale, da morata paziti na lestene, ki da je izdelan po naročilu, kot na svoja jajčka.

A Maki je bil mravlja. Pa tudi pomočnik je stiskal ustnice in se le skrivaj posmehoval babjim muham. Prepričan je bil, da bodo navijalke, še preden bosta vžgala kombi, poklicale na Movingtrans, češ da sta ji njihova črnca razbila to in ono, eden izmed njiju pa je celo izmaknil zlato verižico, ki je pomotoma ostala na nočni omarici.

Čez kakšno poldrugo uro je v predsobo pokukal nos komode. Moj bog, se je v mislih pokrižal Maki, kot da bi spravljal lokomotivo skozi ključavnico. Oblil ga je pot, navijalke pa niso pustile odpreti oken, ker da so hudo občutljive na prepah; podnjo sta povlekla staro preprogo in jo oddrsala do vrat, ko pa sta jo vseeno brez vsake praske pristavila k severni steni dnevne sobe, so navijalke zakrakale, da morata copate, preprogo ter kuhinjsko mizo vrniti v prejšnje stanje.

“Prejšnje stanje,” je prikimal Maki in začel po spominu zlagati copate.

“Prejšnje stanje, gospa,” je ponovil pomočnik in odvil preprogo.

Navijalke pa nič. Prislonile so se na podboj in ju zviška gledale. Ko se je tu in tam za hipec razprla njihova halja, pod katero je prav gotovo dišalo po jutranji kopeli, je Maki le priprl oči in potegnil v nosnice.

“Za prvič bo kar,” so pokljunčkale navijalke.

“Za prvič?” se je obrisal Maki.

“Mislite še kaj kupiti, gospa?” se je obrnil pomočnik. “Vaše stanovanje je namreč ...”

“Pravi mali raj,” je dodal Maki in si šele na hodniku otresel kombinezon, s katerim je pobral kar nekaj pajčevin.

Pomočnik je vrtel volan kot krepelo. Ni več stiskal zob, ko je zaviral v ovinkih in sunkovito spuščal sklopko, pa tudi takrat ne, ko je v menjalniku tako hudo škrtnilo, da je poltovornjak kar preklalo; le zvil se je na sovoznikov sedež in mrko žulil sendvič.

“Pa navijalke, Maki? Imela sva srečo, da ni poklicala. Vešča, ti pravim. Si videl njene oči. Močeradovka, ti pravim, Maki, močeradovka. Pa to ...”

“Zapri že,” je mrko zategnil Maki.

Nasproti je prihajal šolski avtobus. Imelo ga je, da bi kar preskočil na voznikov sedež, kajti pomočnik je začel nevarno vijugati po bankini.

“Si slep, za dva caterpillarja je še prostora,” je zasikal Maki in z levico potegnil volan.

“Vsaj za črnca sem dober, Maki,” se je zarežal, ko mu je avtobusni šofer, ki je moral prav tako na rob, ostro požugal. “Jebi ga, Maki, zakaj pa niso vse ulice enosmerne,” je napihnil žvečilko.

“Kot je pamet marsikoga,” je bolj zase izustil Maki, pomočnik pa si je začel požvižgavati.

Na srečo se je cesta stegnila.

“Pa niti plačala še ni, čeprav se kopa v denarju, Maki. Si videl njene kitajske vaze? Pa tisti usrani lestenec? Pa dunajsko psiho? Pa cel kup neke budistične ali tibetanske navlake ...”

“Ti je v napoto?” je povzdignil Maki.

“Pravzaprav ne, stranka kot vsaka druga,” je spustil pogled. “A vseeno je na njej nekaj, česar še nisem videl. Nekaj, kako bi rekel,” je namrščil čelo, “česar nima vsaka ženska ...”

Maki pa nič. Zabubil se je v drevored, ki je brzel mimo, imel je občutek, da možgani podzavestno preštevajo predlani požagane topole, najraje bi zakinkal, pa ga oči niso in niso ubogale. Vanj se je naselila neka čudna otopelost, medtem ko je pomočnik živčno brkljal po radiu.

“Ko se je tako pribila na podboj, sem, povem ti, Maki, potipal njeno žemljico. Jo takole,” je dvignil dlan k nosu, “pomečkal. Tudi takrat, ko sva vlekla tisto njeno komodo, povem ti, tudi drugič je stala kot ...”

“Na gobec te bom,” je siknil Maki.

“No, no, stari,” je leno prestavil v četrto, “pa tudi ti nisi nedolžen. Ali pa te, moj bog, grize ljubosumnost. Pa kaj je ta kača proti tvoji Darji, ki se ji niti ne sanja o Mini, ki sva jo morala oba naenkrat ... A ti sploh veš, mojster Maki,” je položil roko na njegovo koleno, “kakšna je razlika med moškim in žensko? Samo ena,” je skoraj zlogoval, “moški se hvali, ženska pa zataji, haha ...”

Makijev obraz je pozelenel. Pravzaprav mu je trzala samo spodnja ustnica – to je pomenilo, da bo moral končno zapreti svojo motovilo.

“Ali se tebi, ki vse veš, sploh sanja, kaj je Bismarckova palma?” je v prazno izustil Maki.

“Bismarckia nobilis,” se je odrezal pomočnik. “Palma, ki izvira z Madagaskarja,” je dodal v isti sapi, “poltretje leto garanja na vrtnariji, mojster,” se je potrkal po prsih. “Pa je bila težka?” je potegnil ustnice.

“Tista komoda bi bila zanjo peresce, dragi moj,” je globoko zajel sapo.

“Do osmega, Maki?”

“Do oblakov, bedak,” je mlačno pogrknil Maki, medtem ko je motorista, ki ga je začela prati ploha, vse bolj zanašalo v mrtvi kot retrovizorja.

Bila je v pajkicah in v zgornjem delu trenirke. In v ozkih spodnjicah.

“Sem že v delovnem kombinezonu, mojster,” je zažgolela iz kuhinje, iz katere je zadišalo po kavi. “Bi kakšno ozemljitev, mojster?” je za hipec pokukala skozi priprta vrata in požvenketavala s kozarci.

Zavalil se je v naslanjač in potrpežljivo čakal. Zdelo se mu je, da se neznansko dolgo zamuja v kuhinji, da ga nalašč pušča samega, da bi se razgledal po dnevni, ki pa se je tokrat kar svetila, pa tudi zavese z našitimi metulji so dišale po osvežilcu. Zagledal se je v oljni pejzaž, ki je bil mozaik vseh mogočih krajin: z leve se je zastiral gozd, na sredi se je modrilo jezero, ki je mejilo na morje, nekje visoko, kjer naj bi bili oblaki ali celo

vesolje, so lebdeli otoki, nad njimi pa vijugal prastari rumeni dvokrilec, za katerega se je zdelo, da ga bodo zdaj zdaj posrkali nevihtni oblaki.

“Ah, to,” je pokazala na dvokrilca, “imam v genih. To je moj oče.” Odprla je srednji predal komode.

“Značka pilota?”

Torej je letel?”

“In odletel,” je pomahala z rokami kot ptica.

Čeprav si je lase zvezala v rep, je niso ubogali.

“Najbrž vas nisem preveč zmotila, sobota je, pozanimala sem se na Movingtransu, izvedela, da ste prosti, dali so mi kar vašo privatno številko, ker se pač na vas najbolj zanesejo.” Nalivala je kavo. “Pa tudi vaša žena najbrž razume, hočem reči, najbrž se je že navadila, da morate včasih zasukati rokave tudi ob sobotah ...”

Prekrižal je noge in srknil konjak.

“Skender, Maki, original,” je dvignila tudi svoj kozarček, “ne udari v glavo, temveč zaščemi po žilah ...”

“Pa bismarck, gospa Jarka?”

“Tudi zanj bova poiskala pravo mesto. Ko bo pravi čas, seveda. Veste,” se ji je razvezalo, “četudi je le palmica, rabi svoj prostor, tako kot postelja v spalnici. Vse se namreč prepleta, dragi Maki.” Požiral jo je s pogledom. “Nič ni naključno, vse je en sam dovršen red, ki ga moramo vedno znova odkrivati, da bi bili v sozvočju s kozmosom. In midva bova danes, zato sem vas poklicala, predstavila samo nekaj kosov pohištva in moje svetišče,” ozrla se je v njegove oči, “bo zazvenelo v čudoviti harmoniji ...”

“Lahko pokličem tudi pomočnika, prost je, da se vam ne bo treba naprezati,” se je končno oglasil.

Spustila je pogled in mično predela nogi.

“Samo v napoto bi nama bil, mojster.” Segla je po skenderju. “Hiša, ki jo zida zidar, ki ne bo nikoli stanoval v njej, ne bo nikoli pravi dom.”

Bila je je ena sama modrost. Najbrž je vestna obiskovalka raznih duhovnih druženj, je pomislil, jaz pa takšen kmetavz, ki si življenje razlaga le z zakoni težnosti.

“Še ptice si ne delajo gnezd vsepovsod, še več, obračajo jih proti tisti strani neba, ki jih napolni z vetrom in vodo.”

“Z vetrom in vodo?” mu je ušlo.

“Ste že slišali za feng šuj? Veste, feng šuj pomeni v azijsčini veter in voda in kaj je drugega življenje kot veter, ki nas nosi z ene na drugo pot, in voda, iz katere smo vsi prišli?”

Razpotegnil je ustnice kot butast šolar. Čutil je, da mu skender že mezi po žilah, njene oči pa so vse bolj poglobljale v vodnjak, v katerega se je

spuščal. Tu in tam se je po mačje pretegnila, da so pod trenirko izskočili grički z vse bolj izzivalnimi smrkčki.

“Naredila sem si načrt, sama,” je razgrnila papir, “danes je na vrsti dnevna in predsoba, drugič spalnica, nazadnje pa bismarck ...”

Po tretjem skenderju sta zavihala rokave. Najprej sta premaknila komodo ob vzhodno steno. Pravzaprav sta jo le oddrsala na preprogi, ki sta jo za polovico zavrtela. Ker pač vogal ne sme gledati v vogal. Največ preglavic jima je povzročila dunajska psiha, saj je bila krhkejša kot karton. Nazadnje sta še prestavila oljni pejzaž na zahodno steno, televizor pa obrnila proti severu, da ne bi motila južne strani z balkonom, na katerem se je bismarck komaj branil nadležnih vrabcev ter gosenic.

“Pa bo, mojster,” ji je zaplalo v oči, “za danes bo dovolj, najbrž imate, kot jaz, roke do kolen ...”

“Navajen sem, gospa Jarka.”

“Za vas samo Jarka,” je dahnila in dobesedno padla v naslonjač. “Kar čutim, kako me sesa pozitivna energija,” je zapredla, medtem ko si je Maki namilil dlani z milom, ki bo ostalo na koži vsaj nekaj dni.

Ko je začel s prstanom trkljati po mizi, se je zavedal, da je vrag odnesel šalo.

“Lahko sva si stokrat prijatelja, a tega ti ne odpustim, Maki,” je hlastno premetaval neke papirje, “tega, da si v soboto črnčil pri Jarki Z., ki mi ni nakazala niti prebite pare. A ti sploh veš, kdo je ona, ki ti je najbrž postregla s kavo in skenderjem ... Vsakič igra na iste karte, Maki, moški, ki imamo vselej mehka kolena, pa ...”

Pogrbal se je in začel vrteti palec. Nič ne pomaga, ga je prešinjalo, ujela me je, baba in pol je, sem ji pač samo pomagal premakniti nekaj omar.

“Pa ravno tega ne bi smel, Maki, ni v tvojem delovnem nalogu. Moving-trans,” je preteče dvignil kazalec, “ne potrebuje delavcev na črno, vse mora biti, kot se temu reče, vknjiženo in zaknjiženo,” je preteče dvignil obrvi.

Hvala bogu, da se je oglasil telefon, začel je vpiti vanj, da njegove usluge niso spomladanske razprodaje, da je vsaka kapljica bencina vredna zrno zlata, poleg vsega pa se jim ne plačuje vnaprej, čeprav bi se pravzaprav moralo.

“Mi vse vemo,” je znova potrkal po mizi, “vse, kar je dokazljivo in kar nikoli ne bo. Priporočam ti, Maki, Jarka, pred leti še gradbenica, ki je zaradi malomarnosti in napačnih izračunov izgubila službo, ni še nikomur ostala dolžna.”

Ni še nikomur ostala dolžna, se mu je obrnilo v možganih, ona, ki kar iz rokava stresa največje modrosti o življenju, o katerih se temu big bossu

Movingtransa, ki čemi pred mano kot kup kadečega se dreka, niti ne sanja, ona, v katere dnevni sobi je kar preskočilo, ko sta samo za dobrega pol metra prestavila komodo.

“Pa si jo vsaj, Maki?”

Sključil se je in podrsal s peto po podu.

“Kolikor sem slišal, ni slaba, Maki.”

“Morda pomočnik?” se je za hipec vzpel.

“Naj ostane med nama, Maki,” je hladno otresel cigareto. “A povej mi odkrito, Maki, kaj je na njej več kot na tvoji ženi?”

“To, kar še dolgo ostaja tudi med prsti,” je zinil.

“Potem je vredno, Maki,” je pokimal, ne da bi dvignil telefon, na katerem se je izpisala pomočnikova številka.

Nazaj grede sta komaj ušla na letališko teraso.

“Še sreča, Maki, da sem pritisnil na plin. Vidljivost je skoraj na nuli. Pa ne samo to: naluknjalo bi naju kot rešeto. Si predstavljaš,” uprl je pogled proti bobnečemu nebu, “zmlelo bi naju v žagovino. Pa ne samo to, za omare, ki sva jih vlačila kot tajska slona, bi lahko zahtevali dvojno odškodnino ...”

Srknil je malo pivo in se zagledal čez planjavo. V gozdu na drugi strani piste je potuhnjeno šumljalo.

“Jebi ga, nevihta ne izbira. Si ti, ki si prepameten,” je uprl prst v pomočnika, “sploh kdaj razmišljal, kam bi ujel strelo ...”

“V žensko,” je butnil pomočnik.

“Samo vanjo,” je dodal Maki in pomignil natakarku.

Na terasi pa sopara. Ki se je zajedala v ritnice. In pod pazduhe. In pod senčnik, ki se je ukrivil kot stari goban. In ki ga bo nenadni sunek vetra izpulil in zavrtinčil čez bližnje krošnje.

“Oni tam doli pa se prav zdaj gredo neke bojne igrice, mojster.” Pomočnik je pokazal na rumenega dvokrilca, ki so ga povlekli iz hangarja.

Kaj kmalu je brbljavo zahrumel. In se začel tresti, kot da bi se hotel strgati z vajeti.

“Ah,” je z roko zamahnil Maki, “najbrž se gredo vojno s točo ... A narava je zmeraj neizprosna ...”

“Tudi če je Bog v bližini,” se je kislo namuznil pomočnik in s komolci podržal namizni prt.

A je bilo že prepozno. Zahrbten sunek vetra je pometel vse, česar se je dotaknil.

“Jebemti, Maki,” je zastokal, “zdaj bi bila že v garaži ali pri Olgici. Šef naju bo odrł, če kombi naluknja en sam nebeški šrapnel ...”

“Kaj pa oni?” je pokazal proti migetajoči lučki, ki je poskakovala po pisti.

Antonovu, ki ga je med vzletom nekajkrat pritisnilo k tlom, se je vseeno uspelo odlepiti. Tu in tam je blisk razparal bife, da so obrazi kar zakrknili, Maki je spustil glavo na prsi, misleč na ženo, ki od strahu trepetala kot šiba na vodi, medtem ko je pomočnik narisal na listič črtico za vsako strelo.

“Točo pa so vseeno pregnali,” je pristopil natak, “in za vse se lahko zahvalimo le naši drzni eskadrilji.”

Čez čas je razdraženo priskakljal rumeni antonov. Komaj je zavil v hangar, se je vnovič vlilo. Skozi okna je zavelo po ozonu, zrak je bil čist, spran, prav tako drevesa, ki bi se najraje sklonila po odlomljene veje.

“Halo!” Natak je sprožil palec.

“Halo,” se je postavila pilotka v kombinezonu z modrim panterjem.

“Halo, Jarka,” je poskočil pomočnik.

“Odjebi,” ga je Maki potisnil na stol ter se zapičil v moškega s spetim repom, ki je Jarki neprijazno dopovedoval, da se nikoli ne sme brezglavo izpostavljati strižnim vetrovom.

Komaj si je nataknil sobne copate, že je odrlela v dnevno. V tej se je čez drobno minutko prebudil tibetanski zvonček, obešen na lestenec.

“Letališča so zlata jama, mojster Maki.” Pokazala je na steklenico z zlato etiketo. “Brezcarinske pa pravi raj, da zapraviš še zadnji krajcar ... No, no, saj vendar ni strup,” je dvignila obrvi, ko je dotočila čez polovico, “danes boste potrebovali še več moči kot prejšnjič ...”

Predal se je lahni glasbi, ki je prihajala iz skritih zvočnikov. Sedela mu je nasproti, v isti trenirki ter pajkicah, srkala konjak in grizljala piškote. Čutil je, da se med njima naseljuje domačnost, da sta se s pogledi že večkrat ujela, da je vselej trznila z glavo in vrgla lase, ki si jih je tokrat razpustila, nazaj ali pa si jih je pridržala s prsti ter jih čez čas spustila kot lahni slap.

“Danes, mojster Maki, je na vrsti tempelj,” je začebljala in dvignila kozarec.

Glasno je požrl in spustil ramena.

“Ne, ne,” je začutil njeno roko na kolenu, “ne bova tovorila nobenega oltarja, ali pa ... Ta tempelj je danes na vrsti, dragi mojster,” ga je odvedla v spalnico, “samo pogledjte, kaj vse naju čaka ...”

Medtem ko se je preobuval, se je vrnila po nova kozarca.

“Ali veste, kako se še drugače pravi oltarju? Žrtvenik,” je zlogovala, “v starih civilizacijah so na njem žrtvovali darove bogovom, danes pa ...”

“Se žrtvujemo drug drugemu,” je pridal.

“Ali drug v drugega,” ga je popravila in začela razpredati, da mora obrniti posteljo proti jugu, posteljo, ki mora biti zmeraj dvojna, četudi nihče

ne spi na drugi strani, prav tako bosta znosila na balkon, pozneje pa kar na odpad, vso nepotrebno kramo, kajti spalnica mora biti po feng šuju preprostih oblik, da se telo laže zlije z drugim, da skozi žile in tretje oko, ki še zdaleč ni le na čelu, temveč v vsako poro telesa in duha, brezmadežno prenika vesoljna energija ...

“Veter in voda,” je izustil, ko je za hipec premolknila.

Kar poskočila je, medtem ko je zlagal posteljnino na drugo posteljo, s katere je moral najprej odstraniti okrasne letvice. In se umaknila, kajti Maki je bil mojster za vse. Ne le, da mu je izvijač kar pel tako v desnici kot v levici, celo zrcalo je prestavil na vzhodno stran, ne da bi okrušil steno za otroški noht.

“Bova pa namesto nje obesila to pokrajino, saj pomirja.” Povedla ga je v dnevno k velikemu kartonu. “Samo pogledjte,” spet ga je začela vikati, “kaj predstavlja ta slika ...”

“Lovski prizor,” je suho izustil, zavedajoč se, da je kupila poceni kopijo s preloma prejšnjega stoletja.

“Prav zato spada sem,” ga je prijela za komolec, “kajti v templju, kot je ta, duša lovi dušo, bog boga in ...”

“In moški žensko,” je končal.

“Ali pa narobe,” ji je zasijalo v zenicah, ko je preizkušal vrtalnik.

Da mu ne bi bila v napoto, se je naslonila na podboj in si odpela trenirko. Ter vsake toliko pohitela po novo pločevinko piva.

Maki pa je sopel kot medved. Pa ne le zaradi že nabranih kilogramov, temveč tudi zaradi sopare, ki se je zalezla v vsak kotiček. Poleg vsega ga pivo ni niti malo odžejalo, temveč bolj uspavalo. In ko je odnesel drugo nočno omarico na balkon, ga je skoraj pribilo na bismarcka.

“Ne skrbite, pride nazadnje na vrsto, mojster,” je začivkala, “vem, da pokašljeuje, a bo nekaj dni še vzdržal ...”

Zadeta je, ga je presekalo, palma rumeni in rjavi samo zato, ker je ves dan na prepihu in v senci.

“Vidite, mojster,” si je zadovoljno mela dlani, “zdajle ta tempelj diha z vsemi pljuči. Samo pogledjte,” naredila je nekaj plesnih korakov, “koliko svetlobe, koliko prostranstva, kot da bi ta, oprostite, najin,” je suho pogoltnila, “najin žrtvenik postal otok. Otok, ki kar kipi proti nebu,” se je usulo iz nje, medtem ko je začel pospravljati orodje.

“Pa bismarck, ga ne bi kar danes?”

Odmahnila je z roko in pokazala proti kopalnici.

“Taki vendar ne smete v tempelj, mojster,” je zavila s pogledom, “vsak vernik mora vendar čist pred boga ...”

Še preden se je zavedel, je že čepel v kopalni kadi. Kopel mu je čudežno povrnila moči.

“Poglejte,” je za prst odprla vrata, “to je nepalski balzam, narejen iz smole himalajskega borovca in ginsenga, pomlaja kožo in vrača moči, pa tudi avra se bo zbistrila ...”

In že je bila pri njem. Drgnila ga je z veliko spužvo in si upala vse niže in niže, zamižal je in se ji prepustil, spužva je potovala kot čolniček in ko je odprl oči, so njena stopala že podrsavala po njegovih bokih.

“Kaj bi drugega, Maki, veter in voda.” Vstala je kot iz školjke in ga miže povedla v tempelj.

“In kaj sva ob tem midva?” je izustil, ko se mu je prilepila na ustnice.

“Izberi,” je dahnila in mu začela z jezikom pobirati kapljice na prsih, v katerih se je začel oglašati prostrani veter.

Ko je prvič zaropotalo, se je pomočnik le neslano zarežal. Ko pa se je poltovornjak hudo nagnil, ker se je pač vdrla bankina, je sunkovito pritisnil na sklopko in potegnil ročno.

“Norec, to ni samokolnica,” je zasikal Maki in besno zaloputnil z vrati.

Poltovornjak je bil na jezičku: tovor je zlezal na notranjo stran, jermeni so se čudežno odpeli, podaljšana in podložena stranica pa je vseeno vzdržala.

“Pohištvo ni premog,” se je držal za glavo, “stari nama bo rezal jermene s hrbtov ... A so vam sploh kdaj razložili, kako se pravilno naklada? Ni namreč dovolj, da je vse stisnjeno in zapeto, temveč ...”

“Po feng šuju, mojster,” se je popraskal pomočnik in zlezal na prikolico. “V malem prstu ga imam, pa tudi v kurcu, če že želiš vedeti ...”

Maki je jezno brcnil v gumo in dvignil plahto.

Še sreča, da je bilo pohištvo iz masivnega lesa. Pa tudi kartonske škatle niso popustile. Celo pokrpani muzejski lestenec je ostal cel.

“Zaslužila sva si več kot pivo, mojster,” je zadrdral, ko sta zavila proti letališki terasi.

Natakar, ki si je na njun račun privoščil malo pivo, je rade volje prisedel, saj je bila terasa skoraj prazna.

“Najbolje bi bilo, če bi bil vajin Movingtrans kar Deathmovingtrans,” je zamežikal s pijanim pogledom. “Da bi selila samo onkraj, hehe,” se je zakrohotal,

“ker se še noben ni pritožil ...”

Pomočnik ga je le brcnil pod mizo, češ mojster Maki je danes nasajen kot bikec.

“Si predstavljata, Jarka je postala prejšnji teden glavna inštruktorica, tistega s čopom, ki je ves čas lezel vanjo, pa je kar vzela noč ... Ni mogel prenesti ...”

“Odjebi,” je vzkipel Maki, “kdo ti je kriv, če še nisi bil dlje, kot vidiš s te terase ...”

“Ti boš meni,” je vzrožil za pol glave višji natak, “kdo pa jo je sploh pripeljal sem ... A ti sploh veš, kdo je ona? Gradbenica, ki ne zna niti poštevanka.” Skrivil je ustnice. “Jalovka, zato jo je pa oni prejšnji zapustil. Bojda je bil pilot potniškega – jabolko pač ne pade daleč od drevesa – zato pa je navlekla vso tisto kramo iz Azije. On pa lepega dne med noge, kaj misliš ...”

“Stjuardeše,” je pridal pomočnik, “in ne ponavljaj starih zgodb ...”

“Zato pa jo kar vleče v višine, hehe,” je zarobil natak, preden se mu je stemnilo pred očmi.

“Tebe pa v nižine.” Maki si je otrl desnico v hlačnico in zlil preostanek piva na natak. Ta je le prhnil in se molče pobral za točilni pult.

Onadva pa v poltovornjak.

“Verjemi mi, Maki, ko sem ji omenil, da sem bil pri vojski padalec,” se je čez čas oglasil pomočnik, “me je kar povlekla v tisti ušiv antonov ...”

“Pa?” je srepo zazijal Maki.

“Nič, po nekaj vročih krogih sva kar mehko pristala, mojster ...”

A bi bilo bolje, če bi se ugriznil v jezik.

“In kako je zgoraj, pametnjakovič?”

“Ah, zgolj veter in voda,” je zamahnil z roko in raje prestavil v tretjo, sicer bi muzejski lesteneč končal v njuni kabini.

Ko se je že tretjič obrnil proti steni in s težavo zatiskal oči, se ga je oklenila od zadaj.

“Nikoli nisi bil tak, Maki, že poldrugi mesec je mimo, odkar me nisi niti poljubil, kaj šele, da bi se me dotaknil ...”

“Oprosti, Darja.” Prekopalil se je na hrbet. “Dela imam čez glavo ... Kot da so stolpnice vse višje in višje ... Si predstavljaš,” začel se je igrati z njeno naramnico, “dvigal ne bodo vklopili, dokler ne bodo vsi naseljeni ... In to v sedmo nadstropje, Darja ...”

“Nekaj se dogaja s tabo, Maki.” Dala si je roke pod glavo. “Nikoli se nisi tako hudičevo potil ...”

Obrisal se je v vzglavnik in jo stisnil k sebi. Potegnila si je vrhnjo pižamo čez glavo in se privila obenj.

“Včasih si bil nor na moje prsi, Maki,” je pošepnila.

“Najbrž je kriva postelja. Ni proti jugu, Darja, zato.” Poljubil jo je na čelo.

Še zmeraj je lepa: taka, da bi kar grebel po njej, ga je prešinilo, ko je dvignil pregrinjalo, a dobiva vonj po lubenicah.

“Jutri bova preuredila spalnico, Darja, vse mora biti na pravem mestu. Verjemi, Darja,” položil si je njeno dlan na prsi, “vsi mi smo zgolj atomčki vesoljne energije ...”

Postavila se je na komolce in se zagledala v breskev, ki se je črtkala za zaveso.

“Vseeno mi nekaj prikrivaš, Maki,” mu je šla s kazalcem čez ustnice, “je kakšna druga?”

“Ne, Darja, zgolj veter in voda,” jo je poljubil na čelo.

“In midva?” Zavrtela mu je dlako na prsih.

“Izberi, Darja.” Znova se je obrnil k steni, medtem ko se je zastrmela v strop, po katerem so poplesavali žarometi avtomobilov, ki so morali parkirati zadenjsko.

Ko se je umiril namizni ventilator, je umaknil pogled.

“Maki, že zdavnaj bi moral biti na cesti...” je listal po zajetni mapi. “Dober delavec si, a tokrat ti zmanjkuje ...”

“Mislite na ...” je zajeceljal.

“Pa tudi nanj,” je pokazal na natakarka iz letališke, ki se je presedal na drugi strani mize, “tudi on je del nas. Ni se nam treba slepiti, slabo luč mečeš na Movingtrans. Tisti babi, ki še zmeraj ni nakazala niti groša, pa se vlečeš v rit. Celo delavce si zastrupil z nekim bebastim fešujem ...”

“Feng šujem, šef,” ga je popravil natakarkar.

Maki pa nič. Spustil je glavo in zamižal. Iz teme se je pririsal njen obraz, mokri lasje, smeh, kot da bi razsipal orehe, prsti, ki so se prepirali po ledjih, ter usta, ki so se prisesala nanj z okusom melone.

“A v tej moji pisarni ni fešuja, Maki,” je povzdignil glas, “da se ti je pričelo dremati sredi belega dne? Kaj misliš,” je trkljal s pisalom po mizi, “bi moral mizo povleči na strop, da bi tvoja pipica vseeno plačala?”

“Najbolje bi bilo, šef,” se je obrnil natakarkar, “če bi šli kar k njej ... Ona zna tako delati veter in vodo, da vam bo rjuha zlezla v rit ...”

Makija pa je kar dvignilo: prijel ga je za ovratnik in ga začel tresti kot slamico. Kri mu je butnila v glavo, oči so posteklenele in če ga šef ne bi popadel od zadaj, bi ga treščil v omaro.

Ohladil se je šele v kabini. Skrčil je noge in se zabubil v prazno.

“Kam, mojster?” je zakrkal pomočnik.

“V božjo mater,” je prhnil Maki in krcnil prestavno ročico, da je preskočila v drugo.

Ko se je drugič oglasil telefon, ga je kar vrgla s sebe.

“Pa ravno zdaj so zagnjavili,” je ciknil.

“Niti oprhati se ne moreva, dragi moj.” Besno je grabila obleko. “Morala bi že biti na letališču. Meteorologi pa ves čas ne bev ne mev, klobasajo le o nedolžnih vročinskih nevihtah, zgoraj pa se kuha pravi pekel ...”

V daljavi se je paralo nebo. Vozniki so bili nervozni, kot da se bliža vesoljni potop. Pa tudi v hangarju je glavni mehanik, medtem ko je preverjal posode s srebrovim jodidom, preklinjaje rotil nebo, naj vsaj danes prizanese, kajti antonovu že lep čas nagaja dotok goriva, zato bi mu morali že zdavnaj pretipati drobovje.

Sedla sta na teraso z vklopljenim voki-tokijem.

“Greš z mano?” Ošinila ga je s pogledom izpod čela.

“Gre, gre,” je pristopil natakar. “Ne boš se vendar podelal kot pomočnik, kajne, Maki?”

“Da se je podelal?” mu je ušel nasmešek.

Jarka ga je prišla za roko in si jo nesla k ustnicam. Dišala je po postanem znoju in njenih sokovih.

“Le prejšnji glavni inštruktor, tisti z dolgim čopom, je bil z mano, Maki,” je zazehala.

Nekje v bližini je prasnila strela. Žarnica je za hipec mrknila, zadišalo je po žveplenem.

“Moja Darja pa se že ob navadnem nalivu zapre v shrambo,” je vzdihnil.

“Bi moral biti z njo?” Z nohtom mu je šla po dlani.

Molče mu je sledil: risal je nenavadne vijuge, žgečkalo ga je, dvignil je roko in jo nesel k ustnicam, ki pa se niso in niso razvnele.

“Odločiti se moraš, Maki: veter ali voda?”

“Veter, Jarka.” S prsti ji je šel skozi lase, medtem ko je glasno pritrdjevala v voki-toki; mehanik, ki je bil z vinogradniškim traktorjem izvlekel antonova na plato, je hkrati odgovarjal kontrolorju v stolpu, ta pa je odločitev, da je treba nemudoma v oblake, sprejel z očitnim zadržkom.

“Pripni se, von Richthofen!” Obrnila se je z dvignjenim palcem.

“Poženi, Jarka,” je zavpil, še preden ga je pribilo na sedež.

Ko ju je sunek vetra sredi piste skoraj prevrnil na bok, si je skoraj pregriznil jezik.

“Greva, do vetra in vode,” je zavpila in sunkovito potegnila ročico.

Antonova je kar posrkalo. Zdelo se mu je, da ga upravlja rutinsko, ubogal jo je kot psiček, kazalec višinomera je preskakoval, motor ni niti enkrat zatajil, propeler je oral in oral, prešinilo ga je, da krožita v velikan-skem temnem trebuhu, ki bo zdaj zdaj postal nevaren lijak.

“Pa najina palma?” je kriknila in skušala zravnati dvokrilca, ki ga je dobesedno pokosil desni strižni veter, ko pa je poprijel še levi, sta odsvedrala navzgor, visoko visoko, tja, od koder se niti ne pada več; je pa že ob prvi toči prizemljilo bismarcka. Zjutraj ga je pomočnik, še preden je tretjič zahupal pod njunim oknom, ročno povlekel na jugovzhodno stran parkirišča, kjer da je najboljši pretok med vetrom in vodo.